Betta picta - Jávai harcoshal

ELSŐ LEÍRÓJA:	Valenciennes, 1846
CSALÁD:	Osphronemidae
MÉRET:	5-6 cm
C°:	22-25
pH°:	5,5-7,0
Nk°:	2-10
HELYIGÉNY:	50 liter
VISELKEDÉS:	békés
TÁPLÁLÉK:	mikroragadozó
TARTÓZKODIK?	alsó - középső szint
ÉLETTARTAM:	3-4 év
TERM.VÉD.:	nem fenyegetett

Betta picta
Jávai harcoshal
(Valenciennes, 1846)

TÉRKÉP (MAP); ELTERJEDÉSI TERÜLETE:

Térkép még nem készült az adatlaphoz, feltöltése folyamatban!

TOVÁBBI KÉPEK:

Kizárólag Jáva szigetén őshonos, ott is a sziget középső régiójában gyakoribb. Főleg hegyvidéki folyások csendes, tiszta vizű szakaszain él, de állóvizekben vagy időszakos víztestekben, elárasztott rizsföldeken is előfordul.

KÜLALAK ÉS JELLEGZETESSÉGEK LEÍRÁSA:

A *Betta picta* karcsú, kisebb testű harcoshalfaj. Alapszínezete leginkább krémszínű – szürkésbarna, de számos színárnyalat előfordul testén. Háta jellemzően sötétebb barnás, testoldalán pedig három hosszanti csíkot fedezhetünk fel. Ezek színe a sötétbarnától a feketéig terjed, az esetek többségében nem is teljesen összefüggő csíkokról van szó, hanem foltok soráról. A fej és a kopoltyúfedők tájéka egészen világos:

sárgás – piszkosfehér színű. A test csíkjai a fejre is kiterjednek, a középső keresztülfut a szemen, míg az alsó csík az alsó állakon ér véget. A hal farkúszója lekerekített, hátúszója kihegyesedő.

Farkúszójának és farok alatti úszójának színezete jellegzetes. A farok alatti úszó külső szegélyét egy igen vékony fehér csík adja, majd a test felé haladva egy feketétől türkizkékig átmenő színárnyalatban pompázó sávot találunk. Ennek színei önmagában ritkán különülnek el markánsan, inkább az láthatjuk, hogy a sáv test felé eső része egészen kékes, míg külső szegélye már sötét. Az úszó többi része rőtbarnás. A halvány fehér szegély a farkúszón is megjelenik, és annak alsó felére szintúgy jellemző a kékes árnyalatú karima, mely viszont az úszó felső végére teljesen elfogy, gyakran a középső régióban is már alig észrevehető.

A jávai harcoshalat legkönnyebben a *Betta falx*-al téveszthetjük össze, egy időben egyazon fajnak hitték őket. Testük színezete nagyon hasonló, csupán a *B. falx* sötétebb tónusú és hosszanti sávjai nem mindig látszanak erőteljesen, s fejük alapszíne sem különbözik annyira markánsan a testétől, mint a *Betta picta* esetében. A színárnyalatbeli különbségeken kívül a legbiztosabb elkülönítési lehetőséget az adja, hogy míg a *Betta picta* esetében az úszók szegélye türkizes-kékes, addig a *Betta falx*-nál ez leginkább bordó, kevés kékes színnel vegyülve.

További két hasonló fajról érdemes még említést tenni, melyek ugyancsak kékes úszószegéllyel bírnak. A *Betta taeniata* esetében a test alapszíne egyöntetű, a szegélyek erősen és markánsak, kopoltyúfedője jellegzetes zöld színű. A másik, velük könnyedén összetéveszthető faj a *Betta simplex*. Úszói szegélyén azonban egy vékony fehér csík jól megfigyelhető (szemben a *B. taeniata*-val). Az éppen imponáló színeit mutató hímet leszámítva testük mintázata rendkívül hasonlít a jávai harcoshaléra (ugyanúgy barnás alapszínen hosszanti csíkozottságú), de fejük alapszíne nem különbözik számottevően, ezen kívül pedig ezen faj kopoltyúfedői is jellegzetesen bezöldülnek. A farktövön egy halvány, szürkés folt is észrevehető, valamint a hátúszó is enyhén mintázott, ami lehetővé teszi megkülönböztetését.

TARTÁSA ÉS TENYÉSZTÉSE:

Névadó fajként az ún. '*Picta*-csoport' tagja. A vadbettákat általában, mint kényes fajokat ismerjük, azonban ez nem teljesen általános. Természetesen a jávai harcoshal esetében is meg kell felelnie a tartás körülményeinek a hal igényeihez, azonban számos rokonához képest ellenállóbb, illetve könnyebb e feltételeket biztosítani számára. Jáva azon részein, ahol elterjedt, különböző élőhelyeken is megtelepedett. Alapvetően dombságok, hegyvidékek tiszta vizű patakjaiban él, azok nyugodtabb zónáit keresi, de mindemellett előfordul tavakban, csatornákban, időszakos víztestekben is. Megtalálták már jónéhány példányát elárasztott rizsföldeken, vagy épp betontartályokban.

A harcoshalak többsége kimondottan melegigényes, ezzel szemben a jávai harcoshalnak inkább valamivel alacsonyabb hőmérséklet felel meg. Optimális számára a 22-25 °C, de természetesen nem esik nagy bántódása, ha ideiglenesen e fölé emelkedik a hőmérő higanyszála. Élőhelyein az oldott oxigén mennyisége változó, a patakok vize viszonylag oxigéndús. Halunk azonban járulékos légzőszervvel – labirintkopoltyúval – rendelkezik, így képes a légköri oxigént is hasznosítani, s ez lehetővé teszi számára, hogy a természetben oxigénben szegényebb helyeken (pl. pocsolyákban) is megéljen, nincs ez másként akváriumban sem. A víz kémhatásának tekintetében sem támaszt extrém követelményeket, akár a neutrális körüli pH is megfelelő lehet, de meghálálja, ha kissé savanyúbb vizet biztosítunk neki (5,5-6,5

pH). A lágy vízre azonban igényes, lehetőleg 10 nk alatt tartsuk a vízkeménységet.

Élőhelyén szívesen bujkál levelek között, ezért akváriumának remek kiegészítő dekorációja lehet egy marék falevél, viszont ennek mennyiségét, használatát érdemes az igényeihez megfelelően alakítani. Számos vadbetta-faj olyan esőerdei vizekből származik, melynek aljzatát a lehullott levelek vastagon beborítják, s a levéltakaró jelentős szerepet játszik abban, hogy a víz sötét színű és savas. A jávai harcoshalak azonban inkább átlátszóbb és mérsékelten savas vízben élnek. Természetesen e faj számára is előnyös a módjával használt levéldekoráció, hiszen ez segíthet az enyhén savas víz beállításában. Az akváriumát úgy rendezzük be, hogy kellő búvóhelyet találjanak. Viszonylag félénk, bújós állatok, biztonságérzetüket növelhetjük, ha az akváriumba helyezünk némi úszónövényzetet és pár félbevágott kókuszdióhéjat, melybe szívesen visszahúzódnak, ha nyugalomra vágynak. Dúsan növényesítsünk.

Békés természetűek, párban, háremben vagy csoportban is gondozhatjuk őket. Hacsak nincsenek túl kicsi helyre összezárva, a hímek sem agresszívek egymással. Egy párt vagy néhány példányt már 50 liter körüli akváriumban is elhelyezhetünk. Társítani nem feltétlenül érdemes más halakkal, esetleg néhány törperazbóra, *Pangio*-csík vagy palacsinta algázó kerülhet melléjük (hőmérséklet-igényüknél fogva a palacsinta algázók nem számítanak rossz választásnak!). A vadonban főleg rovarokkal, rákocskákkal és más gerinctelenekkel táplálkoznak. Akváriumokban hozzászoktathatók a száraz eleségekhez is, melyeket szintúgy elfogyasztanak, de ahhoz, hogy kondíciójukat megőrizzük, rendszeresen igényelnek élő eleséget is. Érdemes őket sűrűn megkínálni artémiával, dapniával, fekete és fehér szúnyoglárvával. Tubifexel óvatosan etessünk, csak kimosva kapják. Hajlamosak az elhízásra, ügyeljünk arra, hogy egyszerre ne fogyasszanak túlságosan sok eleséget (ez ritkán akár bélgyulladáshoz is vezethet).

Tenyésztésük nem bonyolult, vadbetták közt egyszerűnek számít. Ha a tartásuk sikeres és megfelelőek a körülmények, a szaporulat sem fog sokáig váratni magára. Apai szájköltők, az ikrákról a hím gondoskodik. Szaporításukhoz érdemes kimondottan fajspecifikusan tartani őket, vagy akár csak párban. Az ívató víz legyen a tartásukhoz szükséges igényeknek megfelelő, dúsan növényesített. A tető záródjon pontosan, hogy a víz fölötti levegőtér azonos hőmérsékletű legyen, ez az utódok labirintszervének egészséges fejlődéséhez elengedhetetlen. Szaporítás előtt tápláljuk a szülőket élő eleséggel. Az ívás során a hím körbeöleli a nőstényt, szinte kipréselve belőle az ikrákat, melyeket egyből megtermékenyít, majd a szájába gyűjt. A procedúrát addig ismétlik, míg a nőstény összes ikráját le nem rakja. A forgatási idő általában 10 nap (9-12 között változhat), az ivadékok a hím száját elhagyva fél centisek, egyből táplálkoznak. Indító eleségnek a frissen kelt artémia naupliák teljesen megfelelnek, felnevelésük jellemzően problémamentes. Az utódokat bent hagyhatjuk a szülők mellett, nem bántják kicsinyeiket. A forgatási idő alatt kíméljük a hímet mindenféle stresszforrástól, mert annak hatására kiköpheti vagy lenyelheti az ikrákat (ez az első néhány ívás során szintén megeshet, amíg a hím tapasztalatlan). A nőstényt sem szükséges kivennünk a medencéből, egyrészt elkerülendő a felesleges ijedtséget, másrészt mivel a szülők sem agresszívek egymás között.

EGYÉB ELNEVEZÉSEK:

syn: *Panchax pictum, Betta trifasciata*.

Eng: Spotted betta, Java fighting fish.

Egyéb köznevei: Jaavantaistelija, Javakampffisch, Kleiner Java-Kampffisch, Tampele, Betah, Bojownik

jawajski.

KATEGÓRIÁK:

Akváriumi halak, Labirintkopoltyús halak

KULCSSZAVAK:

Belontiidae, Betta picta, Akváriumi halak, Jávai harcoshal, akvarisztika, 1846, Valenciennes, Labirintkopoltyús halak

JELLEMZŐK:

állóvízi, Ázsia, Dél-Ázsia, félsavas (6-6.5 pH), közepes méretű 5-10 cm, Indonézia, savas (6pH alatt), átlátszó vízi, alsó szint, lassan mozgó vízi, békés viselkedés, átlagos élethossza 3-6 év, Nagy-Szunda-szk, igenlágyvízi (0-5°Nk), átlagos növényzetigényű, bújós, lágyvízi (5-10 Nk°), lassú mozgású, Jáva, közepes hőigényű (20-25°C), sűrű növényzetigényű, közepesméretű akvárium (50-100 literig), ragadozó.

FELHASZNÁLT IRODALOM, FORRÁSOK:

- Horst Linke: **Labyrinthfische**
- http://www.seriouslyfish.com/species/betta-picta/

Írta: Liziczai Márk
Katalógusba került: 2009-09-26 09:01:16
Legutolsó frissítés: 2018-08-28 14:03:40
Katalógus ID: 4242
Oldal linkje: https://akvaristalexikon.hu/akvariumi-halak/labirintkopoltyus-halak/betta-picta.html

© Akvarista Lexikon - Minden jog fenntartva